

Natanael

Ročník II.

Letní vydání 2013

Číslo 20

Cena: 10 Kč velký formát, 5 Kč malý formát

Naplněné prázdniny

Čas od času je příjemné i moudré vysadit z koloběhu práce a každodenní rutiny. Těšíme se na dovolenou ne méně, než se děti těší na prázdniny. Je dobré se na něco těšit, to člověku dává radost. Když v radosti žijeme, pak mnohé obtíže vnímáme lehčeji. Ostatně bez těžkostí by člověk nedokázal plně ocenit hodnotu pravé radosti, podobně jako za úplné tmy jsme vděční i za nepatrné světélko zápalky. Užijme si tedy ono těšení na dny mimo školu a zaměstnání. A až konečně vstoupíme do všeho, co k prázdninám a dovoleným patří, ať dokážeme jejich času naplno využít. Dovolme si na dovolenou s sebou přibalit i knihu Knih, máme přece volný čas a bylo by škoda nevěnovat ho trochu Božímu slovu. Možná pojedete někam pod stan – Izraelité se s Hospodinem celá desetiletí setkávali právě ve stanu. Nebojme se setkat se s Bohem v Jeho slovech. Můj tatínek na našich společných toulkách přírodou říkával: „Tady je tak nádherně, že si to zaslouží přečíst pár slov z Bible!“ Pak vytáhl z postraní kapsy batohu miniaturní vydání Nového zákona a Žalmů (bylo vydáno ve slovenštině v jednom svazku a protože to byla velmi malá knížečka, snadno se nosila při našem putování) a přečetl nějaký úryvek. A pak jsme mlčeli, rozhlíželi se do kraje a žasli nad nezměrností Boží lásky, kterou jako by bylo možné přímo v tu chvíli vnímat. Berte to prosím jako malý námět pro vaše volné dny letošního roku – stále přece prožíváme Rok víry, bylo by škoda jím projít a svou víru poněkud neoprášit a nepovzbudit.

Kéž tedy naše prázdniny nezpůsobí prázdno v našich duších a srdcích, naplňme je touhou růst v Božích ctnostech – nadějí, že nejsme v životě sami, láskou – k Bohu, k sobě samým, k lidem kolem nás – a vírou v trojjediného Boha, bez něhož by naše konání nemělo pravý smysl a cíl. Dovolme si o dovolené být více s Bohem – žasnout nad divy přírodních krás, – obdivovat Ducha svatého, jež lidem vnuká krásu předávat v uměleckých dílech a památkách – vážit si skutečnosti, že je Kristus naším dennodenním průvodcem, pravou Láskou a Radostí.

J.F.

Liturgický rok

Svatí Cyril a Metoděj

V červenci na posvátném Velehradě vyvrcholí cyrilometodějský jubilejní rok při 1150. výročí příchodu svatých bratří na Moravu. Při této příležitosti si můžeme připomenout život a dílo těchto velkých postav evropských dějin.

sv. Cyril a Metoděj 1150 let

Před rokem jsme příběh Konstantina a Metoděje opustili v době, kdy po návratu z úspěšné misie na Krymu žili v ústraní. V této době Velká Morava již byla křesťanskou zemí, působili zde misionáři z různých oblastí, především latinsky mluvící kněží německé národnosti. Velkomoravský kníže Rastislav z obavy z německého politického vlivu a ve snaze zpřístupnit křesťanství prostému lidu, požádal byzantského císaře o kněze znalé slovanského jazyka. Císař pro tento úkol vybral právě Konstantina a Metoděje. Podle legendy Konstantin odmítl přijmout tento úkol, když zjistil, že Slované na Moravě nemají své písmo. Byl přesvědčen, že bez znalosti písma je taková mise neproveditelná. Věřil, že písmo je zvláštním Božím darem a nelze ho tedy vynalézt. Císař Konstantina vyzval, aby se o dar písma pro Slované modlil, on poslechl a skutečně pak sestavil písmo – *hlaholici*. Ještě před cestou na Moravu oba bratři s pomocí mnichů připravili překlad evangelií a dalších textů potřebných při liturgii. Na cestu se pak vydali roku 863.

Na Moravě byli tito učitelé víry přijati vřele a slavnostně. Nejprve bratři zahájili výuku mladých mužů. V roce 867

se s nimi vydal Konstantin do Benátek, aby je tam nechal vysvětit na kněze. V Benátkách musel Konstantin v ostré polemice vyvracet názory především německých biskupů a teologů, kteří se stavěli proti užívání slovanského jazyka v liturgii a označili práci soluňských bratří za mimoprávní a heretické. Proto se Konstantin rozhodl odejít i se svými žáky do Říma, kde chtěl požádat o jejich vysvěcení, a též dosáhnout papežského potvrzení slovanské liturgie. Někde cestou se k nim připojil i Metoděj. Protože jako dar přinášeli papeži ostatky sv. Klimenta, vstupovali do Říma ve slavnostním průvodu. Papež Hadrián II. jim vyšel vstříc s veškerými poctami. Konstantin pak vcelku bez obtíží obhájil slovanskou liturgii, papež ji schválil a slavnostně požehnal bohoslužebné knihy. Kandidáti pro kněžská svěcení byli vysvěceni a vytvořili tak první generaci slovanského kněžstva. Konstantin dosáhl uznání svého díla, jeho síly však byli vyčerpány, byl na smrt nemocen. Uchýlil se do kláštera, přijal řeholní jméno Cyril, po čtyřiceti dnech 14. února 869 zemřel. Pohřben byl v kostele sv. Klimenta v Římě.

Cyrl ještě před smrtí Metoděje prosil, aby se vrátil na Moravu a pokračoval na společném díle. Metoděj poslechl, na Moravu se vrátil. Byl jmenován arcibiskupem pro Moravu a Panonii a papežským legátem. Němečtí biskupové všechna tato papežská rozhodnutí ignorovali a Metoděje dali při průchodu Německem zatknout, mučili ho a více jak dva a půl roku ho drželi v krutém a nedůstojném vězení. Následně ho papež Jan VIII. z vězení vysvobodil a potvrdil na Moravě jako arcibiskupa. Slovanskou bohoslužbu ovšem zakázal, povolil ve slovanštině jen kázat. Po Metodějově návratu nastal rozkvět místní církve, bylo postaveno mnoho kostelů i klášterů.

Útoky německého kléru však pokračovaly. Metoděj byl osočován z hereze a z toho, že nadále používá

slovanštinu v liturgii. Byl předvolán do Říma před papeže, kde se obájil. Papež Jan VIII. roku 880 znovu slavnostně potvrdil slovanskou liturgii bullou *Industriae tuae*. Po návratu z Říma dokončil Metoděj mj. překlad Písma svatého. Zemřel uprostřed Svatého týdne ve středu 6. dubna 885. Po jeho smrti se opět rozpoutala vlna pronásledování ze strany německého kléru. Žáci Metodějovi byli rozehnáni nebo vězněni. Slovanská bohoslužba byla zakázána. Dílo Byzantinců bylo pošlapáno, nikoli však zničeno. Kult svatých bratří ze Soluně byl v moderní době potvrzen několika papeži. Papež Jan Pavel II. prohlásil roku 1980 bratry Cyrila a Metoděje za spolupatrony Evropy.

Cyriometodějské dílo je velmi rozsáhlé. „I když víme, že se skládá z částí, které vyšly z ruky jednoho či druhého, je to jedolité, takřka nedělitelné společné dílo obou. O vzájemném vztahu bratří víme málo, vlastně jen, že Metoděj svého mladšího bratra plně respektoval... Nikde se nemluví o tom, že by se byli milovali, i když je to nasnadě. Co je pojilo a vedlo, byla táž hluboká víra a služba Bohu a lidu Božímu, tj církvi. Vzájemně se při ní doplňovali díky odlišné povaze, zkušenosti i zaměření.“ (P. Piřha) Oba bratři byli rovnocenní v teologickém vzdělání, oba byli skvělými stylysty. Metoděj se vyjadřoval prostě, stručně a právnícky přesně, Konstantin měl ducha básníka. Oba jsou autory překladu Písma svatého, liturgických knih a životopisů církevních otců. Nejdůležitějším právníkém dílem je *Zakon sudnyj ljudem* – náš první civilní zákoník. Metoděj vytvořil právní systém, jak církevní tak civilní tak, aby to dobře zajistilo právní autonomii slovanského státu. „Moderně bychom mohli říci, Konstantin založil naši svébytnost kulturní a Metoděj naši samostatnost státní.“ (P. Piřha)

Těm, kteří by se chtěli o životě, díle a odkazu sv. Cyrila a Metoděje, a také o dějinách Velehradu dozvědět více, doporučuji knihy Petra Piřhy vydané u příležitosti výročí jejich příchodu – *Svatí Cyril a Metoděj* a knihu pro děti a mládež *Slyšte slovo a zpívejte píseň*. Obě knihy ráda zapůjčím.

připravila ZS

Měsíc květen byl zasvěcen různým svátkům a duchovním akcím. 1. května byl svátek Svatého Josefa Dělníka. Ten den jsme šli k obrázku svatého Josefa a též s námi šlo 20 bohoslovců. U svatého Josefa jsme si mohli dát posvětit různé věci a předměty.

Od 12. do 19. května jsme prožili s bohoslovci týden vzájemného poznání a porozumění Na jedné lodi. Studenti z teologického konviktu z Olomouce připravili bohatý program. Moc se mi líbily oba filmy i přednáška o bylinkách, středověká hudba v kostele. V neděli o slavnosti Seslání Ducha svatého vše vyvrcholilo slavnostní mší, kterou celebroidal Mons. Josef Kajnek. Bohoslovců bylo celkem 20 a bydleli nejen v Jablonném, ale i v okolních farnostech.

24. května proběhla i v našem kostele akce Noc kostelů. Byla zde vystavena historická i současná mešní roucha, ke kterým nám podal výklad pan farář Pavel Pokorný. Ke zhlédnutí rovněž byly i různé historické předměty. Návštěvníci si mohli vyzkoušet výrobu svíček, děti pak „pekly“ hostie.

25. května jsem se zúčastnila farního zájezdu do Neratova. Z Jablonného jsme vyjeli v 9 hodin ráno a první zastávka byla v kostele v Bartošovicích, kde jsme se pomodlili růženec. Prohlédli jsme si také kostel svaté Máří Magdalény ve Vrchní Orlici. V 15 hodin začala mše svatá v neratovském kostele. Poté jsme se vrátili domů. Za pomoci Boží se výlet vydařil

Když se řekne měsíc červen, tak se každému z nás vybaví pranostika „Medardova kápe, čtyřicet dní krápe“. Tento měsíc slavíme také 7. června slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova, 24. června Narození sv. Jana Křtitele a 29. června slavnost svatého Petra a Pavla. V červenci pak je 4. svátek svatého Prokopa a 5. slavnost svatého Cyrila a Metoděje. Chtěla bych se zmínit o svatém Prokopovi.

Svatý Prokop je patron horníků a rolníků. Jeho atributy jsou berla, pastýřská hůl a řetěz s ďáblem. Svátý Prokop se narodil koncem 10. století v Chotouni u Českého Brodu a zemřel roku 1053 v Sázavě. Prokop byl původně ženatým slovanským světským knězem a teprve později se rozhodl k životu poustevníka v lesní pustině řeky Sázavy a založil tam s pomocí knížete Břetislava I. kolem roku 1032 klášter, v němž byla pěstována slovanská bohoslužba jako dědictví po Velké Moravě. S jeho životem je spjata řada legend, jejichž historickou hodnotu lze zpravidla obtížně určit. Přesto jeho osobnost i životní osudy se staly inspirací pro mnohé naše umělce, např. J. Vrchlického, J. V. Myslbeka aj. Svatořečen byl koncem roku 1204.

připravila RJ

Příspěvky čtenářů

Jedno písmenko navíc

Protože mám dojem, že z našich spoluvěřících odebírá týdeník Naše rodina málokdo, chtěl bych se s Vámi podělit o jeden zajímavý text z tohoto katolického časopisu:

Jednou se nám podařilo přijít do kostela dříve než obvykle na poslední chvíli, takže jsme stihli ještě část růžence.

Nejdřív si toho všiml manžel. „Poslouchej, co odpovídá ta paní za námi,“ zašeptal mi do ucha. Soustředila jsem se tedy na odpověď a zaslechla: „...svatá

Maria, Matko Boží, pros za nás a hříšné, nyní i v hodinu smrti naší amen.“

Jedno písmenko si ta paní do modlitby přidala a podstatně tak změnila její smysl: Pros za nás a hříšné!

Nevím, jestli to myslela vážně, že se jí hřích netýká nebo jen bezmyšlenkovitě přeřikávala naučený text. Ještě doma v klidu jsem o tom přemýšlela. Dost často se my věřící považujeme za ty lepší. Máme v pořádku manželství, naše děti chodí s námi do kostela, pravidelně se zpovídáme... jako bychom měli u Pána Boha předplacené nebe. Často jsme tak v postoji farizejů.

připravil Karel Slanina

Zažili jsme

Po pěti letech bohoslužba u obrázku sv. Josefa

1. května 2013 byl u závor přes silnici č. 11 neobvyklý ruch. Shromáždili se farníci a početná skupina veselých studentů olomouckého konviktu, kteří nás s kytarou a zpěvem doprovázeli. Na výzvu P. Pokorného vzali mnozí z nás pracovní nástroje na posvěcení, neboť jak známo sv. Josef byl dělník. Některé nástroje předběhli dobu sv. Josefa, například motorové tůčko nebo pila.

Nechme techniku stranou a věnujme se duchovním záležitostem, pro které jsme se sešli. Sv. Josefa přišli uctít i 3 kněží, jeden z nich představený studentů. Následovala bohoslužba slova, zpěv písní ke sv. Josefu, žehnání pracovních nástrojů.

Za májového podvečera pod lipami našich předků skončila bohoslužba u sv. Josefa.

BH

Pouť do Neratova

Ráno v 6:00 hod. jsme vyšli z Adamu. Hned na Adamu jsme měli první zážitek – zahánění koz, které se dostaly

na silnici. Pak jsme se podívali do Polska – jen tak na hranici. Asi za hodinu jsme došli do Českých Petrovic, kde jsme viděli hodně staré chaloupky. Na Čiháku jsme se vyfotili s babičkou a dědečkem – oba byli ze slámy. Pak jsme pokračovali na Zemskou bránu, kde jsme si dali svačinu. Za chvíli začalo pršet, takže jsme si museli vzít pláštěnky.

Za pár hodin jsme došli do Bartošovic, byli jsme tam dříve než autobus s poutníky. V chráněné dílně Kopeček jsme se ohřáli a poté si dílny prohlédli. Jedna hodná paní nám vše ukázala. Nakonec jsme si zde mohli koupit krásné výrobky. Když přijeli „autobusáci“, tak se k nám přidaly Barunka s Johankou. Tak už nás bylo pět a hráli jsme „štronzo“, takto jsme došli až do Vrchní Orlice. Opět jsme tam byli dříve než autobus. Schovali jsme se na kůru, abychom na ostatní pak mohli vybafnout.

Pak jsme pokračovali zase dál. Když už jsme si mysleli, že nás autobus předjede, tak nás napadlo, že jim budeme mávat. Mávání jsme nacvičili na několika autech. Když už konečně jel náš autobus, tak jsme mávali a pan řidič nám zastavil! Myslel si asi, že už nemůžeme. Řekli jsme mu, že jen máváme.

Pak jsme si říkali vtipy a konečně došli do Neratova. Přesně ve 13:00 hod. Nejdříve jsme šli do kostela, a pak na oběd. K obědu bylo maso a bramborová kaše. Ještě jsme viděli venku svatbu (byla to opravdu odvážná svatba!).

Poté jsme šli s Vítkem na trampolínu. Pak byla mše svatá, kde jsme dostali bonboniéru – mňam! – a knížečky, a pak už jsme jeli autobusem domů.

Miriám Fišerová
Káťa Najmanová

Na jedné lodi

Pokoj a dobro, drazí farníci!

Uplynula nějaká doba a my se můžeme ohlédnout za sebe, co jsme společně prožili. Když k nám do konviktu dojel otec Pavel, jako páteční host, mohli jsme jen tušit z jeho slov, jak vaše farnosti vypadají. Povídal, čím jste u vás známí a co můžeme čekat a na co se těšit. Třeba vařečky, které jsme od vás dostali. Ty určitě využijeme, až dají naše kuchařky výpověď! ☺

Mám velikou radost, že projekt „Na jedné lodi“ nás dokázal, jak věřím, sblížit a poznat nesčetné množství obyvatel. A na jedné lodi jsme opravdu stáli. I když bylo 23 kluků ve věku 19 až 40 let rozmístěno ve farnostech Jablonné n/Orlicí, Jamném, Čenkovicích a Orličkách. Program se snažil být dostupný všem kategoriím a také tak, aby se dal stihnout. Potvrdili jste to svou účastí, která nás povzbudila! Opravdu. V Jablonném jsme začali promítáním filmu Most. Možná ještě teď ve vás doznívají pocity z tohoto horizontálního příběhu plného hluboké symboliky. A když jsme u těch filmů a ptal jsem se některých z vás, co ve vás vyvolal film v kině: Život je krásný, odpověděli jste mi: „Pocity mám rozporuplné.“ Byli jsme na tom stejně. Ten film jsem viděl poprvé a právě nic netušícího diváka zasáhne nejspíš závěr, který úplně otočil mé očekávání.

Ovšem, pocity ze společné práce byly opravdu krásné, díky Vám! Věřím, že jsme to nebyli jen my, kteří se snažili oslovit člověka, který se nehrne každou neděli do kostela. Nebo člověka, pro kterého jsou už duchovní hodnoty nepříliš aktuální – pro kterého je zesvětštění neděle a zevšednění modlitby na denním pořádku.

Já sám jsem byl v Jablonném spolu s dalšími 5 spolubratry, a proto můžu zhodnotit ten týden mezi vámi pouze

z tohoto prostředí... Rád bych se prvně obrátil k mládeži.

Když jsme se hned první den sešli, byla to neděle myslím, měl jsem velkou radost, že jste ostych a stydlivost nechali doma. Stejně si myslím, že my jsme se styděli ještě víc, než vy ☺. A jsem moc rád, že jste nás doprovázeli a podpořili svou účastí. Možná to tak nevnímáte, ale dávali jste nám naději. S některými jsme v kontaktu na „fb“. Ale také s některými jsem se nestihl rozloučit, což mě mrzí. Co jsem si všiml, je vás dost! Dost na to, abyste se nebáli založit něco, jako spolčo. Něco, jako schólu. To vy jste nadějí farnosti!

Musím také zavzpomínat – když jsem už překročil limit doporučeného projevu – na děti v náboženství. Naše tematická hodina byla zaměřena na svátosti, které jsme si zopakovali během zábavné hry, kterou s nimi hraje otec Pavel. Jak víte, děti se chystají k 1. svatému přijímání. Je krásné, když se děti připravují na tuto svátost a mohou tak jít ke stolu Páně. Je to však pouze „stav“, který o „vztahu“ k dobrému Bohu nic nenapovídá. A aby si dítě utvořilo pevný vztah k Pánu (i když bude často zmítán), je k tomu potřeba také vaše prosba, vaše modlitba. I my na ně myslíme.

A také k vám, drazí čtenáři a farníci. Děkujeme za vaše modlitby, za to, že jste nás sytili, starali se o nás, pekli nám a vařili, zvali nás, dělali dobré kávy, povídali si, smáli se, sdíleli se jakýmkoliv způsobem, naslouchali a ochotně přijímali to, co jsme s radostí připravovali. Otče Pavle, děkujeme Vám! Byl jste na nás neobyčejně laskavý a hodný. Také dík patří panu starostovi, který nás také podpořil svou účastí. Třeba na lanových aktivitách. Ty se myslím obzvláště vydařili. A celkově mám z prožitého týdne moc krásný a dobrý pocit. Snad jen to dobré „zapustí kořeny, roste a zraje pro věčnou žeň.“

A teď, když dovolíte, rozloučím se krátkým textem Tomáše Kempenského ...

„Uvolni tedy místo pro Krista a braň v přístupu všemu ostatnímu. Když máš Krista, jsi bohatý víc, než dostatečně. On bude tvým správcem a ve všem věrným zástupcem, abys nemusel spoléhat na lidi. Lidé se totiž rychle mění a náhle umírají; Kristus však zůstává navěky a pevně setrvá s tebou až do konce.“

*S přáním radostných dnů
za všechny kluky z konviktu
Josef Hovád*

Na jedné lodi s lidmi v Orličkách

V květnu tohoto roku ožila na týden fara v Orličkách díky pobytu šesti studentů Teologického konviktu, kteří v rámci akce „Na jedné lodi“ připravili program pro všechny obyvatele obce. V nabídce byl program duchovní, což zahrnovalo mše svaté s májovými pobožnostmi, bohoslužby slova, promítání filmu Most s následnou diskuzí, ale také pozvání ke zhlédnutí celovečerního filmu Život je krásný, prezentace cestopisu o putování za českými předky v Texasu, k besedě na téma poustevnického bylinkářství, sportovního dne v Jamném a lanovými aktivitami v Jablonném. V průběhu týdne jsme mohli také společně slavit poutní mši svatou o svátku sv. Jana Nepomuckého, který je patronem místního kostela.

Setkali jsme se s vřelým přijetím místních obyvatel. Při nedělním obědě v některých rodinách jsme se mohli blíže seznámit s lidmi samotnými, přičemž jsme se dozvěděli i spoustu zajímavých věcí z historie obce a jejího současného života. V průběhu týdne jsme postupně poznávali další milé lidi, kteří přijali pozvání na náš program a i s nimi jsme mohli navázat pěkné přátelské vztahy.

Hojná účast na poutní mši svaté nás velmi potěšila. Po skončení přijali

mnozí pozvání k malému pohoštění do místní hasičárny, v jehož průběhu jsme mohli zhlédnout výstavu kamenů, o nichž se píše v Bibli. Záslouhou pilných hospodyněk se malé pohoštění změnilo v bohatě prostřený stůl, což nás velmi potěšilo. K dobré náladě nemálo přispěl otec Alfréd Volný, ředitel Teologického konviktu, jenž nás všechny bavil svými anekdotami a zážitky ze života.

Jsme velmi rádi také za setkání u táborového ohně, který i přes hroící déšť a opékání špekáčků v troubě, dopadl výborně a všichni společně jsme vytvořili pěkné společenství napříč všemi generacemi.

Za krásně prožitý týden v Orličkách, přátelská setkání, jakoukoliv pomoc a opravdu vlídné přijetí srdečné díky vám všem. Myslíme na vás v modlitbě.

*Konvikťáci Ondra, Štěpán, Vojta, Vašek,
Lukáš, Tomáš*

Milí farníci z Jamného,

jsme rádi, že Vás alespoň tímto způsobem můžeme pozdravit a poděkovat za rodinné přijetí ve vašem farním společenství při týdenní akci Na jedné lodi organizované Teologickým konviktem z Olomouce. Během celého týdne jsme měli prostor se s vámi setkávat a vzájemně poznávat. Skutečně všichni jste pro nás velkým povzbuzením a jsme moc rádi za každého jednoho z vás. Můžeme říct, že týden, který jsme s vámi prožili, byl jeden z nejhezčích a nejintenzívnějších týdnů našeho konviktu, na který moc rádi vzpomínáme.

Příprava programu a jeho realizace byla pro nás nepochybně velkou zkušeností do našeho budoucího působení. Jak víte, měli jsme možnost se setkávat v kostele na mších a májových pobožnostech, ale také třeba na promítání filmu Most a na cestopisné přednášce jáhna Honzy o Texasu. Těšili jsme se také

z vaší účasti na odborné přednášce o bylinkách. V týdnu jsme měli možnost oslovovat i další obyvatele vesnice a zvat je na program. Byla to pro nás cenná zkušenost, protože jsme mohli více pochopit, že se jako křesťané nemáme uzavírat do sebe, ale máme být otevřeni pro druhé a být jim nablízku. Závěrečné sportovní odpoledne bylo pro nás velkým povzbuzením, neboť téměř 80 lidí z farností a obyvatel vesnic podpořilo akci svojí účastí.

Milí farníci, děkujeme vám všem za podporu a tak přátelské přijetí, cítili jsme se u vás skutečně jako doma a nechtělo se nám odjíždět... Moc vás všechny pozdravujeme a i takto na dálku na vás myslíme v modlitbách a přejeme jenom to nejlepší.

*Se srdečným pozdravem Miloš,
Martin, Stanislav, Honza, Lukáš a Miro.*

Pozdrav z Čenkovic

Čenkovice jsou nejmenší ze čtyř farností spravovaných z Jablonného. Možná právě díky tomu jsme se tady setkali se skutečně vřelým přijetím a přímo rodinnou atmosférou. Spolupráce s místními farníky – především s paní Sojákovou a kostelníkem panem Langrem – byla výborná a svým přístupem nám moc pomohli během našeho týdenního působení.

Program v překrásném barokním kostele svatého Vavřince začal pondělní komentovanou mší svatou, během které se mohli účastníci dovědět víc o symbolice a významu jednotlivých částí bohoslužby, ale také slyšet slova těch modliteb, které se kněz běžně modlí v tichosti. Připravena byla i malá výstava čenkovických pokladů, které běžně nejsou pro veřejnost přístupné: zaujala nádherná barokní monstrance, relikviář Svatého Kříže, ale zejména farní kronika, kterou někteří z přítomných pokládali za ztracenou. Večer

zakočila ukázka (nejen) barokní hudby v podání našeho varhaníka Vaška Peltana. S velkým zájmem se setkala i úterní cestopisní promítání jáhna Teologického konviktu Jana Slavíka a čtvrteční rychlokurz origami. Jak v okolních obcích tak i v Čenkovicích se největší pozornosti těšila mimořádně zorganizovaná přednáška Petra Šimůnka o bylinářství spojená s ochutnávkou vybraných čajů. Jakýmsi vyvrcholením a zároveň rozloučením s Čenkovicemi byl páteční táborák. Díky rodině Sojákových, u kterých se na zahradě táborák konal a kterým bychom chtěli i touto cestou za jejich ochotu a pomoc poděkovat, jsme zažili příjemný večer. Účastnila se ho podstatná část místních farníků – od nejmenších po ty dřív narozené – a v atmosféře spíše komorní, ale o to víc bezprostřední, jsme mohli zodpovědět dotazy, které se týkali našeho života a naší cesty ke kněžství. Naše působení v místní farnosti pak ukončila mše svatá u příležitosti svátku Soslání Ducha Svatého.

Na Čenkovice a jejich obyvatele nám zůstane množství krásných vzpomínek a určitě bychom se sem i v budoucnu znovu rádi podívali.

*Za konvikťáky moc zdraví a přeje
vše dobré Miroslav Kulifaj.*

Rozhovor s...

...otcem Janem Linhartem

Na farní zahradě jsme se za májového deště vyptávali otce Jana Linharta, který k nám doprovodil bohoslovce v rámci týdne misí Na jedné lodi.

U nás ve farnosti jste znám hlavně svými vyprávěními ze společných cest s otcem Pavlem. Mne teď ale spíše zajímá Vaše práce spirituála Teologického konviktu v Olomouci. Jak jste se dostal k této práci?

Ke „spirituálování“ jsem se dostal už před 11 lety. V té době byl hradeckým biskupem Dominik Duka, který obdržel od biskupské konference úkol vyslat do Teologického konviktu v Olomouci spirituála a Ostravsko – opavská diecéze dostala za úkol poslat ředitele. Mne to takhle bylo dáno, ať si vše rozmyslím a když jsem si k tomu řekl své, protože jsem měl určité důvody, které by tomu mohly bránit, tak biskup si to stále přál a já to vzal. A nelituji toho, i když jsem vždycky považoval za vrchol své činnosti pastorační práci ve farnosti, jako to tady vidím u otce Pavla. Ale i tohle byla velmi dobrá

zkušenost. Já mluvím, jak jste si možná všiml, v minulém čase, protože v červnu končím. Původně jsem tam měl být na pět let, a tak nyní po jedenácti končím a budu se vracet do diecéze. Takže jsem se k tomu dostal úplně neplánovaně, prostě šéf zavolá, bereš – nebereš a já jsem byl rád, že to tak bylo.

Co práce spirituála obnáší?

Představení konviktu jsme tři a skoro by se to dalo přirovnat ke vztahům v rodině. Ředitel konviktu je P. Alfréd Volný, který pochází právě z Ostravsko-opavské diecéze, to je takový táta. Pak je tady jáhen, Honza Slavík, čerstvý absolvent fakulty, taky náš odchovanec, který dělá studentům takového staršího bratra. Takže když si to sečtete, tak já jsem takzvané interní fórum, neboli jakási máma, nebo chcete-li vrba.... Já bych měl být k dispozici ke zpovědi, k duchovním a osobním rozhovorům. Zvu si studenty asi tak pětkrát do roka k pravidelným pohovorům, ale samozřejmě ke mně mohou přijít i kdykoliv jindy. Druhá stránka věci, která tak úplně k roli spirituála nepatří, je to, že mám na starosti dva vyučovací předměty: Úvod do duchovního života a Úvod do duchovní literatury, což jsou takové doteky s duchovní literaturou za dva tisíce let. A to mne docela baví. Takže vlastně dělám duchovní doprovázení těch našich kluků, kteří si u mne mohou kdykoliv postěžovat nebo si říct, když je něco štve nebo trápí. Ředitel je naopak takzvané externí fórum a ten řeší spíše vnější a organizační věci. Píše například hodnocení studentů biskupovi, což já nemusím, a to skýtá výhodu, že u mne mohou být kluci maximálně otevření. Já to samozřejmě nesmím nikde říkat.

A vy jste šel dělat tuto práci přímo z farnosti?

Ano, a pokud otázka směřuje k určitému vzdělání, tak by bylo vhodné, a někdy to tak je. Například bývalý pražský spirituál Zdeněk Wasserbauer spiritualitu – nauku o duchovním životě – studoval v Římě. Existují také kurzy, já jsem se k tomu nedostal, ale není to podmínka. Spíše je to otázka důvěry biskupa a určité zkušenosti, aby byl člověk nějaký čas v pastoraci. Možná je to tak i dobře, protože toho intelektuálního si kluci užijí dost na fakultě. Proto vidím jako dobré, že v konviktu jsou kněží z praxe.

Konvikt tedy trvá jeden rok?

Ano, konvikt je vlastně přípravný ročník, něco jako nulák na medicíně, nebo dejme tomu jako postulát, když někdo chce být řeholníkem.

Je to povinné?

Pro 99% uchazečů ano. Já vždycky na konci roku dělám s kluky anketu, jestli konvikt považují za důležitý, anebo pokud by si mohli vybrat, tak přeskočit rovnou do prvního ročníku. Devět z deseti říká, že ano, bez ohledu na věk - jestli jim je 20 nebo 35 let. Většina konvikt oceňuje. U nás je velká výhoda v tom, že škola pro ně představuje menší zátěž než například průměrné gymnázium. Je tedy dost času na samostudium a na bytí spolu. Prakticky každý večer něco máme, ať už rozjímání nad písmem, komunitní večer, modlitby a podobně. Studenti mají jen pár zápočtů, které jim pak fakulta uzná. Jde prostě o to, aby měli čas na uvedení do modlitby, na sžití s prostředím, na 14 denní praxi v hospici a nemocnicích, exercicie uprostřed roku a potom na tyto misie. Na to už pak v semináři čas nebude.

Když jste se připravoval na kněžství, měl jste také tuto možnost?

Ne, já jsem konvikt sám neabsolvoval, to je takový paradox. A tak jsem vlastně nevěděl, co budu dělat. Docházelo ke komickým situacím, kdy mi například řekli, že budeme mít Lectio divina a já jsem nevěděl, co to je a měl to vést. Tak jsem si přečetl jednu knížku, nechal si poradit a zpočátku trochu improvizoval. Ale pan ředitel v konviktu byl, a tak v lecčems poradil.

Docela mne překvapilo, že kluci, se kterými jsem mluvil v Jamném, jsou starší. Očekával jsem, že jim bude kolem osmnácti a dvaceti. Kdo dnes vlastně do semináře chodí?

Zrovna skupinka v Jamném je netypická, tam jsou starší chlapi. Jinak je to různé, existují obrovské rozdíly ve věku – od sedmnácti let až po kluka, který slavil v konviktu padesátiny. Dále jsou veliké rozdíly mentální a ve vzdělání. Letos máme například kluka s doktorátem z matematiky, dále japanologa, který umí asi patnáct jazyků a naopak kluky, kteří jsou rádi, že mají maturitu a zkouší to. Někteří to zvládnou, někteří ne. Asi deset kluků z těch dvaceti, co jsou letos u nás, mají vystudovanou vysokou školu a někteří i s praxí. U nich je to takové jistější, vyzkoušeli si kariéru a zjistili, že to není pořád ono, chci něco jiného. U těch maturantů je větší otazník, zdali po dvou třech letech neobjeví touhu objevovat svět.... A pak je na vedení, zdali jim třeba nedoporučí na rok školu přerušit. Chybí také vojna nebo civilní služba. Hodně odborníků tvrdí, že dnes zralost osobnosti nastává okolo třicítky a oni by v pětadvaceti letech měli být svěceni. Je to brzo. Dnes se lidé žení i vdávají později. Je proto snaha studium a rozhodnutí spíše prodlužovat, což dělá vlastně i konvikt. My jsme to neměli a ani jáhenskou praxi. Stali

jsme se za pět let kněžími, a teď je to za sedm let.

Vidím také mezi svými vrstevníky, že zdaleka ne všichni dělají to, k čemu se rozhodli v sedmnácti letech.

Ano, určitě. Kněžství je spojeno se životním stavem, a to rozhodnutí je velmi náročné. Oni vlastně sedm let jakoby „chodí s církví“ a přemýšlejí, zdali se s ní chtějí „oženit“ skrze svěcení nebo ne. Není to dnes jako na vojně, kde byla metoda – už vás máme, už vás nepustíme... Tady naopak říkáme, podívejte se, vy jste v konviktu proto, abyste se přiblížili Bohu, abyste víc objevili život modlitby, abyste lépe poznali sami sebe. Trošičku zabíháme i do psychologie, aby se naučili přijímat sami sebe, aby se naučili sami sebe poznávat ve vztahu ke službě, ve vztahu k evangelizaci nebo obecně k organizování něčeho. Potom jim říkáme, takhle se pozná, jestli vlastně chcete být kněží nebo ne, nebo naopak vaše představy jsou naivní, a jestli je to opravdu od Pána Boha. V konviktu nejsou primárně proto, aby byli kněžími, ale aby poznali, zda jejich cesta, pro kterou se rozhodli, je správná. Rozhodně je nebudeme do kněžství nutit, naopak některým se snažíme vehementně rozmluvit, aby byli kněžími. Bohužel to někdy bývá naopak, že si třeba říkám, to je skvělý kluk a ten odchází a v dobrém... a u těch, u kterých si říkáme, no ten by mohl odejít, tak se drží... Ale to je tajemství, čím déle tu jsme, tak si s panem ředitelem říkáme, že strašně těžko o někom říct, ten má povolání a ten nemá. To je tak individuální...

Připadá mi pro zrání člověka také velmi důležitá mezigenerační zkušenost, kterou na vysoké škole normálně moc nezažijeme.

Ano, třeba právě tyto misie jsou pro kluky velká zkušenost a objevují tady

své limity, ale i své dary, o kterých třeba ani nevěděli. To je myslím moc dobré. Někdy se semináři říká skleník, ale já vždycky tvrdím, že vlastně třetinu roku tráví kluci mimo seminář. A také jsou na fakultě, kde jsou laici i holky.

Jak vznikl projekt Na jedné lodi?

My tomu pracovně říkáme misie a vznikl už v Litoměřicích v roce 2001-02. Tam byl prefektem nadšenec, který poznal jednu francouzskou charismatickou komunitu, a po jejím vzoru se o to pokusili. Vybrali si město Most a chodili dům od domu, měli předem připravený program, rozdávali letáčky. Mně se to hrozně zalíbilo i pan ředitel viděl potřebu evangelizace. V semináři už se k tomu kluci nedostanou – kromě projektu Antiochie. Poprvé jsme byli v Kojetíně, a pak každý rok v různých městech, v některých i vícekrát. Projekt jsme nazvali Na jedné lodi – v logu je znak konviktu a hvězdičky pak představují centra diecéze. Toto je tedy náš jedenáctý ročník. Má to tři důvody, proč misie děláme – 1. povzbudit farnost, kde jsme, 2. oslovovat nevěřící – učit se a hledat nové metody, 3. zpětně je to obrovská zkušenost pro kluky, přestat se bát a pokoušet se být tu pro všechny. V Bibli je podobenství o ztracené ovečce a 99 spravedlivých, já si myslím, že teď je to přesně naopak – my faráři se věnujeme té jedné v kostele a 99 se toulá venku. Měli bychom hledat cestu, jak oslovovat ty venku.

Otce Pavla už znám dobře a mnoho let, ale poprvé ho vidím, jak funguje ve farnosti a jaká je tady atmosféra. A musím říct, že za těch jedenáct let – a to jsme byli většinou na Moravě, někde i opakovaně – že tady v městečku i okolních vesnicích je taková nejlepší atmosféra. Kdekoliv řekneme, že jdeme z fary, tak lidé reagují pozitivně, jsou ochotni pomoci, sponzorovat, vyjít vstříc. Otec Pavel nedělá nějaké evangelizační

akce, ale tím jaký je, jak je přátelský a má otevřenou faru pro všechny, tím oslovuje lidi – i nekostelní.

My se o to pokoušíme otevřeněji a jednorázověji. Neděláme si iluze, že obrátíme zbytek Jablonného, to ne, ale pro nás je to zkušenost zakusit atmosféru farnosti, farníky povzbudit a kluci mají za úkol něco udělat pro farnost – dříví, plot, na náměstí zvali na akce a na vesnicích zvali dům od domu na program, na táborák, seznámit se, komunikovat.

A druhá kapitola jsou školy – tady kluci byli u osmáků a deváťáků a příští týden nás čeká Olomouc a Přerov. Kluci si připravili dvouhodinovou prezentaci o křesťanství a životních hodnotách pro středoškoláky – půjdou na gymnázium, zdravotní školu, střední zemědělskou školu, na průmyslovku. Tam se snažíme odbourávat předsudky. Tohle jsou budoucí faráři, připravujeme je na to, že budou otázky na tělo – říkáme jim, odpovězte, na co chcete, ale musíte být upřímní. Nadhodit témata k přemýšlení tak, aby posluchači měli víc otázek, než když přicházeli.

Přijde mi, že faráři teď hodně žijí sami. Jsou farnosti, kde je málo lidí. Nemůže kněz sám za čas vyhořet? Myslíte, že je to udržitelné? Žít třeba ve společenství?

Je to těžké a zatím se nevymyslel lepší model. Celibát je organizační opatření církve, které má své dobré důvody. Pro někoho by to mohlo být řešení, možná ano, ale vidíme v jiných církvích, že zdaleka to neznamená větší počet povolání a menší počet krizí. Další model je řeholní život, ale k tomu musí být zvláštní povolání a člověk musí být týmový hráč. Pak existuje projekt Fatym – kolem Vranova nad Dyjí, kde je tým na faře, kolem je více farností a 3 – 4 kněží, jáhen a žijí v jedné komunitě a funguje to už

několik let. Nicméně faráři jsou zvyklí na určitou samostatnost. Je to na nás, jestli se v tomhle způsobu nacházíme. S kluky se o tom bavíme – že samota není zlá, že zlá je osamocenosť. My nejsme v celibátu odsouzeni k osamocenosťi, máme mít jakési předivo vztahů. Říkám jim – vytvořte si přátelské vztahy, scházejte se po vysvěcení spolu, ať vám někdo nastaví zrcadlo. Potom je tu duchovní vedení nebo kamarád, kterému můžete zavolat o půlnoci, to by mezi kněžími mělo být, a samozřejmě vztahy ve farnosti.

Máte zpětnou vazbu o svěřencích – zda dostudovali...

My jsme v kontaktu během studia a částečně i po něm. Asi tak čtvrtina nedojde k jáhenskému svěcení. Celkově studentů ubývá – bývá tak kolem 20 pro celou republiku.

Mají kněží či studenti nějakou možnost poznat více sebe sama, v nějakém speciálním kurzu?

Na fakultě mají studenti všeobecně psychologii a zážitkové víkendy. My ale nejsme psychiatři ani psychologové, i když jsme do toho někdy tlačeni. Lepší je doporučit odborníka. My jsme lidé, kteří mají svou zkušenost v duchovním životě, od toho je také seminář. Proto jsme oddělení od světa. Třeba v rámci řádu je od večerního programu do snídaně silencium – atmosféra ticha. Každý měsíc je rekolekce – celodenní duchovní obnova v tichu, s duchovními přednáškami a modlitbami. Jednou za rok exercicie – intenzivní duchovní kurz. Po duchovní stránce jsou zde určité metody, které pomáhají tomu, aby se člověk více přiblížil Pánu Bohu.

Co vám dělá největší radost ve vašem povolání? Co vás naplňuje?

Já to řeknu naopak – nedokážu si představit, že bych byl knězem právníkem, řešil hlavně manželské kauzy nebo knězem úředníkem či ekonomem, jsem spíš pro humanitní záležitosti – kontakt s lidmi, ze všech možných úhlů pohledu, tam se cítím dobře. To jsem objevil v konviktu – začal jsem dělat více duchovních obnov, rekolekcí – pro farnost nebo pro sestry. Dále zpovědní praxe, příprava ke svátostem či ke křtu. Kontakt s lidmi a pomoci jim na cestě k Pánu Bohu.

Máte nějaký nesplněný sen, co se týče cestování?

Já jsem se smířil s tím, že vše za svůj život nestihnu. Mám takové dva sny – abych obešel republiku – velmi zhruba po hranicích, začalo to v Náchodě a teď jsem u Znojma, každý rok jdu sám tak tři čtyři dny. Chci za 20 let obejít republiku, vždy se modlím za tu část, kudy jdu, takže takhle „obmodlím“ celou republiku. To je kompenzace toho, že lítám po světě. A druhá věc – lákal by mě Nový Zéland, Kanada nebo něco z Afriky. Možná Indonésie. Vždycky bych cestování chtěl spojit s něčím užitečným. Etiopie mě láká jako starokřesťanská země, proto jsme byli v Libanonu, Íránu, Egyptě, Izraeli – to jsou biblické země. To vše mě láká. Co půjde, to půjde...jak Bůh dá...

MJ, JK

První svaté přijímání

První svaté přijímání proběhne 23. června v Jablonném nad Orlicí – mše svatá bude mimořádně v 10:00 hod. V ostatních farnostech budou mše svaté tento den slouženy takto – v Jamném mše svatá v 8:00 hod., v Čenkovicích mše svatá v 11:00 hod.

Jako minulý rok, i letos vyplnily děti, které půjdou k prvnímu svatému přijímání, dotazník s několika otázkami. Jejich odpovědi si můžete přečíst níže:

Jméno:

1. Kolik je ti roků a jak dlouho chodíš na náboženství?
2. Kdo je Ježíš?
3. U kterého příběhu z Bible bys chtěl/-a být a proč?
4. Zkus vymyslet přirovnání: Bůh je jako...
5. Co je to První svaté přijímání?

Děti odpověděly takto:

Petrjánoš Šimon

1. 9. let, chodím do 3. třídy
2. Pro mě je Ježíš skvělý pán, i když jsem ho neviděl, vím to.
3. Mně se nejvíc líbilo, když král Herodes umře.
4. Otec
5. Přijímáme Pána Boha i Ježíše přijímáním svátosti.

Petrjánoš Ondřej

1. 9 roků, 3 roky
2. Syn Pána Boha.
3. Jak Ježíš vstal z mrtvých. A proč? Abych to mohl říct apoštolům.
4. Naše světlo.
5. Spojení s Ježíšem.

Filip Dominik

1. 9 a 2 roky
2. Bůh je jako světlo.
3. U toho jak Ježíš vstal z mrtvých, protože jsem chtěl vidět, jak Ježíš vypadal.
4. Bůh je jako 3 osoby.
5. První svaté přijímání je být vždycky s Pánem Ježíšem.

Faltus Tomáš

1. 9
2. Syn Boha
3. Narození Pána Ježíše.
4. Slunce

5. Svátost Ježíše

Rožkaninová Mája

1. Je mi 9 a na náboženství chodím 3 roky.
2. Vykupitel
3. U stvoření světa, protože bych se chtěla seznámit s Evou.
4. Pastýř.
5. Budu s Ježíšem celý život.

Chaloupek Vojta

1. 9, 3 roky
2. Ježíš je můj druhý otec.
3. Chtěl bych být Adam, protože byl druhý člověk na světě.
4. Otec všech lidí i mrtvých.
5. První božský zážitek.

Jarešová Klárka

1. 8 let, 3 roky
2. Někdo, koho jsem ještě neviděla.
3. U narození Pána Ježíše, proč? Abych ho viděla.
4. Bůh je jako láska.
5. Příprava na to, že už si budeme chodit pro Tělo Kristovo.

Brýdl Matouš

1. 9, chodím na náboženství 2 roky
2. Syn Pána Boha
3. Když se Ježíš narodil.
4. Bůh je jako země.
5. Spojení s Ježíšem Kristem.

Hejná Amálka

1. roků 7, náboženství 1 rok
2. Spasitel i Pán a přítel.
3. Narození Ježíše. Chci být Marie, protože byli s Josefem šťastní.
4. ...jako čaroděj
5. Pán Ježíš v oplatce.

Opravy kostela sv. Bartoloměje

Všichni farníci zajisté sledují, že kolem našeho kostela se stále něco děje. Probíhají jeho postupné opravy. Ve 3 etapách bylo provedeno odizolování obvodových zdí kostela proti zemní vlhkosti, otlučené zdi opět omítnuty sanační omítkou a prostor okolo kostela urovnán. Předtím byla kompletně opravena střecha nad presbytářem, kostel byl vymalován a provedeny opravy uvnitř kostela včetně výměny oken.

I v letošním roce budou prováděny další opravy. Začne oprava hlavní střechy kostela, a to na straně k urnovému háji od věže zhruba k malé věžičce na hřebeni střechy. Oprava bude stát 480 tisíc Kč. Na tuto částku nám přispějí Ministerstvo kultury z fondu regenerace městských památkových zón částkou 336 tisíc Kč, Město Jablonné nad Orlicí částkou 96 tisíc Kč a naše farnost musí přispět částkou 48 tisíc Kč.

Dále již je prováděna oprava brány v obvodové zdi areálu kostela u zadního vchodu do kostela. Připravuje se zhotovení ocelové mříže do opravené kaple a další drobné akce. Celkem na tyto opravy bude muset farnost v letošním roce mimořádně vynaložit (mimo běžné provozní náklady) asi 60 tisíc Kč.

Ekonomická farní rada navrhuje k uhrazení těchto výdajů vyhlásit v kostele mimořádné sbírky a to:

23. června (1. sv. přijímání),

25. srpna (pouť),

20. října (posvícení).

Bližší informace o termínech budou upřesněny při ohláškách v kostele. Peněžní dary na opravy kostela je možno dát také do kasičky umístěné na zadní mříži

v kostele anebo přímo p. faráři Pavlu Pokornému.

VH

Velká poznávací soutěž kostela svatého Bartoloměje

Milí čtenáři, poznávací soutěž našeho kostela skončila. Rádi bychom poděkovali všem, kteří se zúčastnili, za čas, který jí věnovali. Po pravdě jsme čekali mnohem větší zájem či reakce na položené otázky.

Nejprve doplňujeme odpovědi na poslední kolo otázek.

1. Co znamená tato mozaika? *Je to kněžské roucho zdobené drahými kameny, jehož popis najdeme v Druhé knize Mojžíšově v 39. kapitole*
2. Kde v kostele ji najdeme? *Na pravé straně od hlavního oltáře.*
3. Jaké postavě patří? *Sv. Zachariáš, což je otec Jana Křtitele.*

Na závěr si dovoluujeme vyhlásit vítězku soutěže, kterou je

Monika Šulcová.

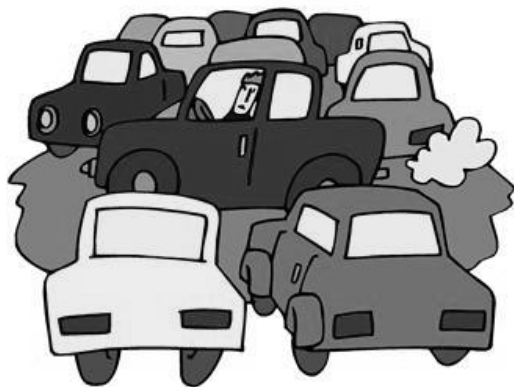
Srdečně blahopřejeme.

Cenu si může vyzvednout u redakční rady Natanaela.

Za účast předáme také drobné ocenění Kláře Jarešové a Vítkovi Fišerovi.

Pane řidiči, víte, čeho jste se dopustil?

Asi už každý z nás, co řídí auto, jsme podobnou poněkud výhruzně znějící větu slyšeli. Také jsme většinou velmi dobře věděli, čeho že jsme se před policejní kontrolou dopustili. Dnes vás žádný dopravák na našich stránkách nekontroluje – zatím :-). Ale důvod k oné větě tu přesto je. Opravdu? Ano, je to tak.

K našemu chrámu Svatého Bartoloměje vedou pro automobilisty dvě možné cesty. První je na konci Výsluní a využívána je poměrně málo. Druhá je obvyklá a více tradiční – vede ke hřbitovu a dále k točně před vstupem do urnového háje. Někdy se v neděli stane, že je tato přístupová cesta plná parkujících aut věřících tak, že se sem žádné další auto nevejde ani na zaparkování, ale ani na prosté zjetí k vystoupení osob. Přitom na popud farní rady a s bezproblémovým souhlasem Města Jablonné bylo za nemalé finance u hřbitova vybudováno nové parkoviště, kam se pohodlně vejde přes dvacet vozidel. Proto prosím všechny z vás, kdo můžete bez potíží dojít pěšky od svého auta zaparkovaného na parkovišti, ponechejte místa k parkování přímo na točně u urnového háje těm, kdo už nejsou tak pohybliví. Město nám,

farníkům, vyšlo vstříc, nepohrdejme tím, co pro nás postavilo, a neničme park zajištěním mimo příjezd ke hřbitovu. Uvědomme si, že každým svým slovem a skutkem dáváme lidem kolem nás příklad. Určitě chceme dávat příklad dobrý – nebudme proto lhostejní a pohodlní.

Svatý Kryštofe, ochránce řidičů – vypros nám citlivost a ohleduplnost ke všem, kdo užívají automobilu k přemístování sebe sama, osob blízkých i cizích, stejně tak i k těm, kdo automobil ke svému životu nepotřebují!

Pozvání z farnosti ...i okolí

Farní tábor

Zveme všechny holky a kluky ve věku od 8 do 14 let na nezapomenutelný dětský farní tábor, který se bude konat na louce poblíž Těchonína v termínu 17. - 27. 7. 2013. Přihlášky budou k dispozici v kostele (Jablonném, Jamném, Čenkovicích a Orličkách) od 9. června. Termín pro odevzdání přihlášek je 30. červen, a to do rukou hlavního vedoucího Lukáše Gruse (tel. 776880892) nebo p. Pavla Pokorného. Ostatní informace budou uvedeny na přihlášce. Na všechny se těší táborový tým!

Lukáš Grus

Pořad bohoslužeb během července

**Otec Pavel Pokorný bude
od 1. do 27. července 2013
na dovolené.**

Po 1. 7. 19.00	Jablonné nad Orlicí
St 3. 7. 19.00	Jablonné nad Orlicí
Pá 5. 7. 18.30	Jablonné nad Orlicí
Ne 7. 7. 8.00	Jablonné nad Orlicí
9.30	Jamné nad Orlicí
11.00	Orličky
Po 8. 7. 19.00	Jablonné nad Orlicí
St 10. 7. 19.00	Jablonné nad Orlicí
Pá 12. 7. 19.00	Jablonné nad Orlicí
Ne 14. 7. 8.00	Jablonné nad Orlicí
9.30	Jamné nad Orlicí
11.00	Čenkovice
Po 15. 7. 19.00	Jablonné nad Orlicí
St 17. 7. 18.00	Jablonné nad Orlicí
Pá 19. 7. 19.00	Jablonné nad Orlicí
Ne 21. 7. 8.00	Jablonné nad Orlicí
9.30	Jamné nad Orlicí
11.00	Orličky
Po 22. 7. 19.00	Jablonné nad Orlicí
St 24. 7. 18.00	Jablonné nad Orlicí
Pá 26. 7. 19.00	Jablonné nad Orlicí

V sobotu **3. srpna** od **18.00** hodin bude
v kostele **Svatého Vavřince v Čenkovicích**
koncert vážné hudby

Kyjovského komorního orchestru

www.kyjovsky-komornak.cz.

Dobrovolné vstupné bude použito na opravu čenkovického kostela.

Pokud máte zájem napsat příspěvek do farního časopisu Natanael, můžete jej zaslat elektronicky na adresu natanael.redakce@gmail.com nebo v tištěné či psané formě vhodit do krabičky připravené v kostele. Uzávěrka dalšího čísla proběhne 15. srpna. Další reakce, připomínky, náměty či dotazy jsou rovněž vítány.

redakce

NATANAEL. Vydává Římskokatolická farnost Jablonné nad Orlicí, Nám. 5. května 1, 561 64 Jablonné nad Orlicí. Redakce: Josef Fišer, Martin Jareš, Renata Jasanská, Jana Kaplanová, Petr, Najman, Jana Najmanová, Pavel Pokorný, Ivo Rožkanin, Zdislava Stehlíková. Pouze pro vnitřní potřebu farnosti. Tisk Golempress, s. r. o. Elektronickou podobu najdete na www.svaty.bartolomej.cz